

I HALEN AF NESSIE...

Sommeren 2002 har Dansk Forening for Rosport tilbudt interesserede roere at låne nogle af de 6 udstationerede to´ere, som hele sommeren skal ligge og pendle mellem Fort Williams og Inverness i Skotland. Fra ASR deltager to hold af i alt fire både. Den følgende beretning er fra det første holds tur som fandt sted i uge 29.

Vores rotur startede ved foden af Ben Nevis, Englands højeste bjerg. Her lå den skønneste campingplads i den grønne dal, omgivet af bjergtinder, og her havde vi sat hinanden stævne. Mandskabet der havde sat sig for at udforske det skotske højland fra søsiden kom fra nær og fjern; Jesper Fog havde ugen forinden oplevet de

skotske højder - han havde været på herrevandretur; Lise Juhl, Line Boel, Rikke Marschner og Lene Sigh havde gjort de engelske landeveje usikre fra Harwich til Fort Williams, med stop i Lake District. Morten Fræmohs, den fortravlede bankmand, fløj direkte.

Vi havde besluttet os for at bruge denne uge til at ro fra Fort Williams på Skotlands vestkyst gennem The Caledonian Canal og over til Inverness på østkysten; en strækning på skaldede 100 kilometer, dog forsynet med 29 sluser, der gjorde sit til at forhale turen.

Glade og forventningsfulde stævnede vi ud fra den lille havn ved Fort Williams; solen skinnede, vi havde en let vind i

1001 Mittes nat

ryggen og vi nærmest dirrede af opsparet ro-energi. Stor var derfor skuffelsen, da vi efter blot to skift nåede den første sluse og måtte sande, at det pga. lavvande var umuligt at sejle ind i denne; tredje skift var udsat til dagen efter! Forudseende som vi var, havde vi dog medbragt en højt læsningsbog til stunder som disse: Lise Nørgaards bog om den ustyrlige møgunge Volmer fik smilet frem på vore læber mangen en gang i den kommende uge, når vi gang på gang blev pacificeret i slusesystemet.

Dag to blev vores tålmodighed for alvor sat på prøve; vi roede ind i det første slusesystem, Neptune's Staircase; og her blev vi udsat for ikke mindre end otte sluser, der langsomt, men sikkert løftede bådene yderligere 19 meter over havets overflade. Ved middagstid måtte vi konstatere, at vi nu havde tilbagelagt en strækning, der svarede til afstanden fra klubben til Egå havn! Hen på eftermiddagen nåede vi endelig ud på den første sø; Loch Lochy, en fantastisk smuk sø, der var den lange venten værd. Vi var omgivet af

storslået natur til alle sider; rå klippefremspring, mørke fyrreskove, der rejste sig stejlt over vore hoveder; lysegrønne enge hvor fåreflokke græssede i fred og idyl, kun afbrudt af en ivrig fårehund på arbejde. Hen under aften, da søen og bjergene lå badet i et gyldent skær fra den nedgående sol, slog vi teltene op ved søens udmunding. Det var et syn for guder (eller i hvert fald får!) at se den lille flok roere, der sad dér og nød sceneriet bag de duggede plasticruder, der var indsat i vore nyligt indkøbte mittenet. Pigerne havde nemlig, belært af bitter erfaring, der involverede overnatning på en sumpmark ved Loch Lomond få dage forinden (men det er vist en helt anden historie!), forsynet mandskabet med diverse anti-mitte-midler (mitter er nogle små

Rolivets glæder/sure pligter..

blodsugende, fluelignende sataner, der nyder at gøre livet surt for roere og andet godtfolk; de udemærker sig ved at være meget små, og kan komme ind overalt!! (red.), deriblandt altså nogle sorte nethovedbeklædninger med indbyggede rudere, så man kunne kigge ud. Der sad vi så som en flok muslimske kvinder på afveje og nød nogle pints lager, mens vi kiggede på den nedgående sol.

Den efterfølgende dag roede vi over Loch Oich, som var den eneste af søerne, hvor man mærkede til turisme på vandet. For det meste havde vi

naturen helt for os selv. At robåde i særdeleshed er et særsyn, fandt vi ud af, da vi nåede byen Fort Augustus; her følte vi os som dagens hovedattraktion, da vi roede ind i sluserne i byens centrum – en kødrand af folk stod på kajen omkring os med kameraer og videoer for at forevige dette særsyn. Den kække slusemester blev grebet af stemningen og fandt sin indre stand-up komiker frem; til ære for publikum blev vores blå fiberbåd med de gule "ører" – en enorm oppustelig fender, som vi for nemheds skyld havde spændt fast over forrummet – således døbt "that Mickey

Mouse thing". Således gik det til, at det ene bådhold fra denne dag blev navngivet McMouse klanen. Det andet hold McFart (men også dette er en anden historie!). Da man ikke kan forsvare at opholde sig i Skotland uden hyppige barbesøg, benyttede vi os af mulighederne i denne forholdsvis civiliserede havneby til at smage på varerne. Det anbefales at indtage et "sæt" bestående af en pint og en whiskey. Man kan med fordel indtage adskillige af sådanne sæt i løbet af en aften ... men så må man også kalkulere med konsekvensen heraf: man danser som Fred Astaire hele vejen hjem til teltet! Det gjorde vi i hvert fald :O)

Næste morgen lå Loch Ness og ventede forude. Solen

skinnede ned over en spejlblank sø, og bjergene i baggrunden var blå af dis. Endnu engang var vi bjergtagede af den storslåede natur, og taknemmelige over vejrgudernes velvilje. Drengene havde under hele turen skrydet op om, at man da ikke kunne ro over Loch Ness uden at tage turen ud over rælingen og dykke efter Nessie. Men da vi lå derude midt på søen og spejdede ned i det sorte dyb efter monsteret, vel vidende at der var ca. 300 meter mellem kølsvinet og bunden, blev drengene tavse som graven. Vi havde hjemmefra været i adskillige Fætter BR forretninger for at indkøbe en "Lokke Nessie" til monsteret, men uden held. Men i mangel af bedre kunne en "lokke Fræmohs" vel bruges. Morten delte ikke vores begejstring over ideen, men efter ganske få timers hetz røg både han og Jesper en tur i baljen, næsten frivilligt!

Da vi nu havde så god tid, besluttede vi os for også at se lidt af Skotland fra landsiden. Vi fortøjrede bådene ved en ponton på søens sydside og begav os op i højderne for at beskue Foyers Falls, et 29 meter højt vandfald. Tilbage i bådene satte vi kursen mod Urquhart Castle; en gammel klanborg, der ligger på et klippe-fremspring på søens nordside. Vi følte os hensat til fordums tider, da vi i skumringen rundede pynten og så borgens mørke silhuet mod den lyse sommerhimmel. Vi fandt ly for natten på en lille sandbanke i Urquhart Bay, hvor der netop var plads til vore to små telte. Vi var dog ikke alene i sommernatten; inde i skoven bag os lød de umiskendelige hule dunk fra en flok

teenagerses ghettoblaster, og ganske rigtigt, så fik vi besøg af en bebumset 16 årig skotsk lass, der sandsynligvis havde til hensigt at vinde "street-respekt" hjemme hos sine Homeboys i lejren ved at begive sig over til de fremmede for at kommunikere med os. Da han fandt ud af, at vi kom fra Danmark, så han sig ikke for god til at tigge efter "danish bacon" og yoghurt! Som om vi var en anden fragtflåde sendt ud for at mætte frække teenagere. Fnys. Han blev dog lettere overrumplet, da Lene med næsten formfuldendt skotsk accent bad ham fise af. "Are you taking the Mick outta me??" fik han fremstammet, inden han stak halen mellem benene.

Den næste dag brugte vi formiddagen på at besøge Urquhart Castle, som bestemt var et nærmere bekendtskab værd. Da vi om eftermiddagen forlod slottet, blev vi fulgt på vej af den melankolske klang af en sækkepibe ... kan det blive mere skotsk?

Dagens spænding fik vi tæt på havnen Dochgarroch, hvor Lene i sin iver efter at komme helt tæt på begivenhederne var i færd med at styre båden ud over et frådende vandfald, eller i hvert fald en markant faldende forgrening, hvor kanal og naturligt flodleje deler sig i to. Til alt held kom båden på en mere hensigtsmæssig kurs, inden det blev rigtigt spændende.

På kanalen efter Dochgarroch mødte et velkendt syn os; en roer kom elegant susende forbi i sin singlesculler. Han inviterede os til at lægge vejen forbi Inverness Roklub lidt længere nede af

kanalen, og således gik det til, at vi denne dag var på visit i Storbritanniens nordligste roklub. Inden vi nåede ind til pontonen mødte et højst usædvanligt syn os; en kvinde kom roende i gig med sin lille datter placeret i agterenden, og sin store sorte labrador i stævnen. Så havde vi set det med! Vi faldt i snak med et par af klubbens medlemmer, bl.a. en midaldrende, tætbygget lille mand med fedtede briller, der ved synet af os henrykkedes ved minderne om sin tid som studenterroer i Tyskland, hvor han havde roet inrigger. Han var meget begejstret for ideen om at have oppakning med i båden og muligheden for at ro fra pub til pub. Desuden kunne en af klubbens lokale helte, der havde vundet adskillige guldmedaljer ved de europæiske mesterskaber, fortælle, at den britiske rolegende Steven Redgrave ville komme forbi klubben i helikopter indenfor den næste time; denne var æresgæst ved

et militærgalla i Inverness samme aften. Vi måtte dog videre, da Inverness ventede forude, men alle pigerne i båden er til denne dag enige om, at vi i det fjerne kunne høre lyden af en helikopter og Redgraves røst, der sagde, at vi gjorde en god figur :O)

De sidste sluser i den uendelige række blev overstået i Inverness. Her stødte vi på 3 både fra ARA, og vi kunne således danne en fornem flåde, der havde campingpladsen, hvor bådene skulle afleveres, som sidste destination.

Sidstedagen blev brugt i Inverness på højkulturelle aktiviteter såsom brovandring (1/2 time frem, 1/2 tilbage), delfincruise uden delfiner, trøstespisning/ kagegufning på café, shopping og 'pubbing'. Hvem kan ønske sig mere?

Tak for en forrygende tur til klanerne

McMouse
og
McFart.

Med Beverly Hills'en

Rikke Marschner/Lene Sigh